

פרסים

ברזיל מפתיעה בלוס אנג'לס

הבארומטר הבטוח העשיריה המובילה

הפרסים שמעניקים מבקרי הקולנוע של לוס אנג'לס בכל סוף שנה אורחית הם הבארומטר הבטוח (כמעט) לאוסקרים, המחולקים שלושה חודשים יותר מאוחר.

הפעם היתה השימחה המפתיעה ביותר במעונותיהם של הבימאי טרי גיליאם והמפיק שלו, ארנון מילצ'ן, מפתיעה, משום שהסרט ברזיל, שזכה בהצבעת מבקרי הקולנוע של לוס אנג'לס, מישכנה של הוליווד, בשלושת הפרסים החשובים ביותר (הסרט הטוב, הבימוי הטוב, התסריט הטוב: גיליאם, טום סטופארד, צ'ארלס

איזבלה רוסליני (1985)

אינגריד ברגמן (1946)

הכל של אמא: העיניים, החיוך, הגומות

מזכרת חיה לאינגריד ברגמן

שהיתה אופיינית לאמה: היא טובה יותר מן השורות ששמו בפה. אין פלא שאיזבלה (היתה בשעתו בארץ, כשברגמן הופיעה כגולדה ומצב בריאותה הוסיף להידרדר) היתה מקור גאוה לאמה. היא היתה אחת מתאומות ואף שהוריה התגרשו כשהיא ואחותה היו בנות חמש, הקפידו על יחסים טובים. אביהם, רוברטו (שהיה גם אביו של רוברטו הבן), גר מעברו השני של הרחוב. איזבלה בעצמה עברה נסיון טראומטי: בגיל 13 נדונה לשנה וחצי בגבס. מכך רגל ועד ראש, בשל התנוונות חוליות בעמוד-השידרה. מה פלא שלא האמנתי שאהיה אי פעם דוגמנית? נהגה לומר. היום כבר ניכר כי ליופי יש כיסוי נוסף. ידוע גם מה מקור שורשיו.

הפעם אי אפשר להתאפק, כשהיא מופיעה על הבד - העיניים עיני אמא, החיוך, השיניים, הגומות, האף החטוב - הכל הכל של אמא. ואז היא אומרת מישפט לא מחוכם ביותר, וגם הקול - קולה של אמא. והאיטונציה הרבה יותר אינטליגנטית מהמישפט שבתסריט - בדיוק כמו שקרה לאמא.

אין ספק, במיקרה של איזבלה רוסליני, בתם של הבימאי האיטלקי רוברטו רוסליני והשחקנית המנוחה אינגריד ברגמן, היה הטבע האמן הגדול בשיחזור, והופעתה של הבת על הבד היא האנדרטה החיה ביותר שיכול היה להקים לזיכרה של האם. איזבלה, המופיעה בתפקיד דרייה, אשתו הרוסית של רקדן אמריקאי שערק לברית המועצות (גרגורי היינס), חוזרת על הופעה

סטריפ וגילגורד ב"הרבה ולא כלום" בפעם הרביעית

איזבלה רוסליני וגרגורי היינס ב"לילות לבנים"

אינגריד ברגמן וגרי קופר ב"למו צילצלו הפעמונים"

הבת על הבד: אנדרטה לזכרה של האם

שנת 85'. הכבוד של פריצי וכמוהו גם שושנת קאהיר הסגולה (ראה תדריך), ראן גירסתו של אקורה קוראסואה להמלך ליר, וותרבי דראמת-מתח אנגלית מעטו ובכימויו של ריינווד הייר, מי שכתב את הרבה ולא כלום המוצג עתה בארץ.

פרסים חשובים אחרים בלוס-אנג'לס: ריינווד ווטקיין זכה בפרס הצילום על מחוץ לאפריקה וראן זכה בסרט הזר הטוב ביותר לצד הסיפור הרישמי (סרט ארגנטיני), המוסיקה של ראן זכתה בפרס הביקורת גם היא.

למריל סטריפ זו הפעם הרביעית שהיא זוכה בפרס הזה ב-11 שנות קיומו. ב-1979 זכתה כשחקנית-מישנה על מנהטן, פיתויו של ג'ו טיינן, וקרמר נגד קרמר; ב-1981 זכתה בזכות אשת הקצין הצרפתי וב-1982 זכתה בפרס הגדול על בחירתה של סופי.

ראה שעון בעמוד הבא

הבידור האמריקאי וראייטי, השואלת בציניות "מתי סוף-סוף תוציא לאור את הסרט שלי?"

מורכב ונכרך. המהפך הגדול בא כאשר מקולת-הלל אדירה של הביקורת האמריקאית קידמה את פניו של הסרט, אחרי הקרנות מוקדמות בארצות-הברית. שיינברג מצא את עצמו מובס ונכרך. הסרט, בגירסתו המלאה ובלי שינויים, מוצג בהצלחה אדירה בארצות-הברית, גרף את הפרסים הנ"ל ואף זכה במקום הרביעי בין עשרת סרטי השנה של השבועון טיים.

העשיריה המובילה של השבועון הזה לשנת 85' היא: אחרי העבודה, סירטו החדש של מרטין סקורסזה; בחזרה לעתיד (מוצג עתה בארץ), סירטו של כוב ומקיס מאולפני ספילברג; תרגיל ברציחות פשוטות, של האחים איתן ויואל כהן; ברזיל, רומאן לילי, המתחזן-המצחיקון של ג'ון לנדיס; מחוץ לאפריקה, סירטו החדש של סידני לומט; שמריל סטריפ המופיעה בו בתפקיד הראשי זכתה עבורו בפרס הביקורת כשחקנית

גזנתן פרייס ב"ברזיל" הוליווד משתגעת אחריו